

1

Charlotte

14 april

Het was het briesje, een verandering in de atmosfeer, dat haar deed opkijken toen ze om een groepje schaduwrijke berken heen liep. Charlotte bleef even op het prachtig verzorgde gazon van het landgoed Ludlow staan, ademde diep in en nam de elementen van de dag in zich op – de blauwe lucht, de uitbottende bomen, het zonlicht dat weerspiegelde in de voorruit van de geparkeerde auto's.

Ze was vanmorgen wakker geworden met de behoefte om na te denken, te bidden, dichterbij de hemel te komen. Ze had de kleding aangetrokken die ze het liefst droeg en was naar de heuvelrug gereden.

Maar in plaats van rust en stilte trof Charlotte op haar stukje Red Mountain een drukte van belang, met kopers, kijkers en koopjesjagers. Op het prachtige terrein van het landgoed was de jaarlijkse antiekveiling om geld in te zamelen voor de armen in volle gang.

Wrevelig om de inbreuk schoof Charlotte haar zonnebril in haar haar. Dit was háár toevluchtsoord, ook al wist de rest van de wereld dat niet. Mama nam haar vroeger mee hier naartoe om te picknicken. Dan zette ze de auto op een ventweg en sloop stilte-tjes met Charlotte over het terrein van de Ludlows, lachend en fluisterend: 'Ssst,' alsof ze iets heel gewaagds deden.

Dan zocht ze een plekje aan de achterkant van een heuveltje, spreidde een deken uit, opende een emmertje kipkluijfs of een

zak van McDonald's en keek met een zucht van verrukking uit over het dal naar de Magic City. 'Is het niet prachtig?'

'Ja,' zei Charlotte dan altijd, maar haar blik rustte op mama, niet op de lichtjes van Birmingham. Ze was de mooiste vrouw die Charlotte ooit had gezien. En bijna achttien jaar na haar dood was ze nog steeds de mooiste vrouw die Charlotte ooit had gezien. Mama wist gewoon hoe ze moest *leven*, maar ze stierf voordat ze die gave op Charlotte had kunnen overbrengen.

Geschreeuw maakte inbreuk op Charlottes herinnering aan mama. Bieders en kopers liepen de veilingtent in en uit, die het hele zijgazon in beslag nam.

Met een hand boven haar ogen tegen de zon bleef Charlotte in de wind staan kijken en dubben wat ze zou doen. Weer naar huis gaan of een beetje rondlopen? Ze had niets nodig en wilde ook niets hebben van wat er in die tent zou kunnen zijn. En al wilde ze het wel, ze had er het geld niet voor.

Waar ze behoefte aan had was nadenken – en bidden – over de spanningen die er de laatste tijd tussen haar en Tims familie waren gerezen. Vooral met zijn schoonzus Katherine. Het was zo'n puinhoop, dat ze de sprong die ze ging wagen nog eens goed wilde overwegen.

Toen Charlotte zich naar haar auto omdraaide, voelde ze weer een windstootje en keek ze even om. Door de bomen en voorbij de tent schitterden de ramen op de eerste verdieping van het uit steen en glas opgetrokken landhuis in het gouden ochtendlicht. Ze leken de wacht te houden over alles wat er op het terrein gaande was.

Toen veranderde de wind de lichtinval en gleed er een schaduw over het raam. Het huis leek naar haar te knipogen. *Kom kijken...*

'Hallo.' Bij het horen van de hooghartige vrouwenstem draaide Charlotte zich om. 'Je gaat toch nog niet weg?' Ze liep moeizaam het hellende gazon op met een doos in haar handen.

Charlotte kende haar. Niet van naam of gezicht, maar ze herkende haar aan haar uitstraling. Een van de klassieke zuidelijke vrouwen die Birmingham bevolkten. Van die vrouwen met een

frisse teint, katoenen shirtje en een bescheiden parelketting. Ze bleef buiten adem bij Charlotte staan.

‘Je bent nog niet eens naar de veilingtent geweest. Ik zag je parkeren, lieverd. Kom op, we hebben prachtige spullen om te veilen. Ben je hier voor het eerst?’ Ze stak haar hand in de doos en haalde er een catalogus uit. ‘Ik moest naar mijn auto rennen om er nog meer te halen. We hebben het druk, druk, druk dit jaar. Nou ja, dat kun je wel zien aan het aantal auto’s. Vergeet niet dat de hele opbrengst naar de Ludlow-stichting gaat. We verstrekken miljoenen aan toelagen en beurzen in de hele stad.’

‘Ik heb al heel lang veel bewondering voor de stichting.’ Charlotte bladerde door de catalogus.

‘Ik ben Cleo Favorite, presidente van de Ludlow-stichting.’ Ze stak Charlotte haar hand toe. ‘Jij bent Charlotte Malone.’

Charlotte keek Cleo even aan, terwijl ze langzaam de hand van de vrouw schudde. ‘Moet ik onder de indruk zijn dat u me kent of heel snel maken dat ik wegkom?’

Cleo glimlachte. Haar tanden pasten perfect bij haar parels. ‘Mijn nichtje is vorig jaar getrouwd.’

‘Aha. Heeft ze haar jurk in mijn winkel gekocht?’

‘Ja, en een tijd lang dacht ik dat haar enthousiasme meer te maken had met de samenwerking met jou dan met het trouwen met haar verloofde. Een mooie winkel heb je daar.’

‘Ik heb veel geluk gehad.’ Meer dan ieder ander arm weesmeisje zich kon wensen. ‘Wie is uw nichtje?’

‘Elizabeth Gunter. Ze is getrouwd met Dylan Huntington.’ Cleo zette koers naar de tent. Om niet onbeleefd te zijn, liep Charlotte met haar mee.

‘O ja, natuurlijk herinner ik me Elizabeth. Ze was een prachtige bruid.’

‘En dat wilde ze de hele wereld laten weten.’ Cleo lachte, met een snelle handbeweging tegen de wind. ‘Ze heeft mijn broer bijna aan de bedelstaf gebracht. Maar je trouwt maar één keer, niet-waar?’

‘Dat is wel de bedoeling, volgens mij.’ Charlotte wreef met haar

duim over haar verlovingsring – de reden dat ze hier vandaag naartoe gereden was. Ze bleef even bij de ingang van de tent staan.

‘En, Charlotte, ben je op zoek naar iets bijzonders? Iets voor je winkel?’ Cleo zette de doos met catalogi op een tafel en liep het hoofdpad in, alsof ze verwachtte dat Charlotte zou volgen. ‘We hebben een paar mooie hangkasten te koop. In de catalogus vind je het kavelnummer, de tijd en de plaats waar je kunt bieden. De veilingmeester loopt gewoon naar het veilingstuk toe. Dat vonden we gemakkelijker dan – nou ja, doet dat er iets toe? Het is een geweldige veiling en alles gaat goed. Zeg eens, waar ben je naar op zoek?’ Cleo hield haar hoofd een beetje schuin en vouwde haar handen ineen bij haar middel.

Charlotte stapte de schaduw van de tent binnen. ‘Cleo, eerlijk gezegd,’ – *kwam ik hier om na te denken* – ‘is mijn bruidswinkel modern ingericht.’ Charlotte rolde de catalogus op in haar hand. ‘Maar een beetje rondkijken is altijd leuk.’ Ze kon toch ook nadenken en bidden terwijl ze door de paden liep?

‘O, absoluut. Je vindt vast wel iets leuk als je... rondkijkt.’ Cleo knipoogde. ‘Het werkt het beste als je gewoon van start gaat en jezelf toestaat iets van je zuurverdiende centjes uit te geven.’

‘Dat zal ik onthouden.’

Cleo liep op een drafje weg en Charlotte slenterde een zijpad in. Ze bekeek de spullen alsof het antwoord waarnaar ze verlangde zich wellicht schuilhield tussen de oudheden en antiquiteiten.

Misschien zou ze *Hij is de ware Jakob* horen als ze langs een twintigste-eeuwse buffetkast liep of een negentiende-eeuwse hangkast.

Maar waarschijnlijk niet. Antwoorden kwamen zelden lukraak uit de hemel vallen en werden haar ook nooit zomaar in de schoot geworpen. Ze werkte voor de antwoorden in haar leven. Rolde gewoon haar mouwen op, evalueerde de situatie, berekende de kosten en nam een besluit. Anders had ze Malone & Co nooit kunnen openen.

Charlotte bleef voor een donkere, houten tafel staan en liet haar vinger over het oppervlak gaan. Gert had er zo een in haar hal staan. Wat was daarmee gebeurd? Charlotte bukte zich om te

kijken of er op de onderkant iets geschreven was met een rode markeerstift.

Dat was niet zo. Charlotte liep verder. Die tafel was niet van Gert. O, wat was ze kwaad geweest toen ze ontdekte dat haar nicht zo onbesuisd te werk was gegaan met die rode stift.

Aan het eind van het pad bleef Charlotte met een zucht staan. Ze zou terug moeten gaan naar de stad. Over een paar uur had ze een kappersafpraak.

In plaats daarvan liep ze het volgende pad in en liet ze haar gedachten afdwalen naar Tim en de strijd in haar hart.

Vier maanden geleden had ze zich nog behaaglijk gevoeld in haar regelmatige, voorspelbare, comfortabele leventje. Toen wist de aannemer die haar winkel had opgeknapt haar te overreden om zijn uitnodiging voor een kerstdiner aan te nemen. Hij liet haar plaatsnemen naast Tim Rose en veranderde Charlottes leven.

Een saai, fantasieloos cilinderbureau trok haar aandacht. Charlotte bleef ervoor staan en liet haar hand over het oppervlak glijden. Als het hout kon praten, welke verhalen zou het dan vertellen?

Van een man die over de gezinsfinanciën gebogen zat? Of van een kind dat zat te ploeteren op zijn huiswerk? Van een mama die een brief schreef naar de mensen thuis?

Hoeveel mannen en vrouwen hadden er aan dit bureau gezeten? Eén of honderden? Welke dromen hadden zij gehad?

Een meubelstuk dat de tijd overleefde. Was *dat* wat ze wilde? Overleven, deel uitmaken van iets belangrijks?

Ze wilde *voelen* dat ze bij de familie Rose hoorde. Katherine gaf Charlotte beslist niet het gevoel dat ze deel uitmaakte van de hechte groep broers en zussen, tantes, ooms, neven, nichten en vrienden voor het leven.

Toen Tim Charlotte tijdens hun eerste afspraakje vertelde dat hij vier broers had, kon ze zich niet eens voorstellen hoe dat moest zijn. Het klonk geweldig. Ze bleef hem bestoken met vragen. Charlotte had alleen mama. En toen mama stierf oude Gert.

Ze had nooit een broer of zus gehad, laat staan vier.

Waarom had ze na twee maanden ‘ja’ gezegd op het aanbod van Tim Rose? Fascinatie? Op dit moment wist ze niet meer of liefde haar reden was. Ze wist niet eens meer of het was omdat ze deel wilde uitmaken van een grote familie.

Charlotte keek even naar de platina verlovingsring met de één karaats diamant, die van Tims oma was geweest.

Maar de ring had geen antwoorden. *Zij* had geen antwoorden.

‘Charlotte Malone?’ Een mollige, vriendelijk uitziende vrouw kwam vanaf de andere kant van een eettafel naar haar toe lopen. ‘Ik heb over je gelezen in *Southern Weddings*. Je ziet er precies zo uit als op de foto.’

‘Ik hoop dat dat in mijn voordeel is.’ Charlotte glimlachte.

‘O, absoluut. Je winkel klinkt betoverend. Ik kreeg gewoon zin om weer te trouwen.’

‘We hebben echt geboft met dat artikel.’ Toen de uitgever vorig najaar belde, was het de zoveelste meevaller voor Charlotte geweest.

‘Ik ben tweeëndertig jaar getrouwd en ik lees *Southern Weddings* met bijna net zo veel toewijding als de Bijbel. Ik ben gewoon dol op bruiloften, jij niet?’

‘Ik ben beslist dol op bruidsjurken,’ zei Charlotte.

‘Dat zal wel, ja.’ De lach van de vrouw bleef in de lucht hangen toen ze afscheid nam en verder liep, waarbij ze Charlottes arm in het voorbijgaan even lichtjes aanraakte.

Ze hield *inderdaad* van bruidsjurken. Toen ze nog maar een klein meisje was, werd ze al bijna duizelig van het satijn en de glans van witte jurken. Ze genoot ervan hoe het gezicht van een bruid veranderde als ze de volmaakte jurk aantrok, hoe haar dromen in haar ogen te lezen stonden.

Wat was dan het probleem? Vanwaar dat gedraal? Ze had vijftien jurken overwogen en er nog niet één gepast. Voor ze het wist zou het 23 juni zijn.

Vorig jaar februari kon ze nauwelijks de eindjes aan elkaar knopen en investeerde ze haar hele vermogen in de inventaris, maar om haar winkel – een Mountain Brook-cottage uit 1920 – op te knappen had ze geen geld meer.

Toen kreeg ze opeens een anonieme cheque ter waarde van honderdduizend dollar. Na weken van paniekerige verrukking waarin ze probeerde te achterhalen wie haar zo veel geld zou kunnen geven, verzilverde Charlotte de cheque en knapte ze eindelijk, eindelijk haar winkel op. En alles veranderde.

Tawny Boswell, Miss Alabama, werd klant en zette haar op de kaart. *Southern Weddings* belde. En toen, als kers op de taart, ging Charlotte naar het kerstdiner en zat ze naast een knappe man die iedereen in de zaal voor zich innam. Tegen de tijd dat ze haar oestersoep op had, had Tim Rose ook haar hart gestolen.

De vederlichte kus van het lot deed haar ziel huiveren, toen de wind, die over de bergtop joeg, tegen haar benen tikte. Rook ze regen? Ze liet haar hoofd even zakken om onder de tentrand door te kijken, maar zag niets anders dan de stralende zon aan een strakblauwe lucht. Geen wolkje te zien.

Ze begon net aan het derde pad toen haar mobieltje in haar zak trilde. Dixie.

‘Hé, Dix, alles goed in de winkel?’

‘Rustig. Maar Tawny heeft gebeld. Ze wil morgen om drie uur een afspraak met je.’

Op zondag? ‘Is alles in orde? Klonk ze goed? Alsof ze nog steeds blij met ons was?’ Charlotte had er maanden over gedaan om de volmaakte jurk voor Miss Alabama te vinden. Ze had er ’s nachts wakker van gelegen en fluisterend gevraagd of de God van liefde haar wilde helpen Tawny’s dromen te vervullen.

Toen ontdekte ze een nieuwe, kleine ontwerper uit Parijs en wist ze dat ze haar eigen merk witzijden goud had gevonden. ‘Bel haar terug en zeg haar dat morgen prima is. Hebben we crackers en kaas in huis? Koffie, thee, water en fris?’

‘We hebben alles op voorraad. Tawny leek enthousiast, dus ik denk niet dat ze je gaat vertellen dat ze naar een andere winkel gaat.’

‘Hoelang werken we al niet samen in de bruidsjurkenbusiness, Dix?’

‘Vijf jaar, vanaf het moment dat je deze winkel geopend hebt.’ Dix, altijd pragmatisch en kalm.

‘En hoe vaak hebben we een klant op het laatste moment verloren?’ Zelfs na talloze uren speuren naar ontwerpers om de volmaakte jurk te vinden.

‘We wisten toen niet waar we mee bezig waren. Nu zijn we de experts,’ zei Dixie.

‘Je weet heel goed dat het niets met ons te maken heeft. Hoor eens, ik bel Tawny wel om te zeggen dat we haar graag morgen ontvangen.’

‘Heb ik haar al verteld. Ik dacht niet dat je haar teleur wilde stellen.’ Dixies stem klonk altijd vol vertrouwen. Ze was een geschenk uit de hemel. De steun en toeverlaat voor Charlottes droom. ‘Waar ben je eigenlijk, Char?’

‘Op Red Mountain. Op het landgoed Ludlow. Ik kwam hier om na te denken, maar belandde midden in de jaarlijkse veiling. Ik loop nu tussen de antiquiteiten.’

‘Mensen of dingen?’

Charlotte grijsde en liet haar blik over de grijze hoofden in de paden gaan. ‘Van allebei een beetje.’ Ze bleef voor een afgesloten sieradenvitrine staan. Unieke sieraden waren het volmaakte accent voor haar bruiden. Charlotte had een aantal bijzondere kettingen, oorbellen, armbanden en tiara’s in haar collectie. Het waren de kleine dingen die haar succes bekroonden.

‘Over bruiloften gesproken,’ zei Dixie zachtjes en langzaam.

‘Hadden we het daar dan over?’

‘Hebben we het daar niet altijd over? *Jouw* huwelijksuitnodigingen liggen nog steeds op het bureau in de opslagkamer, Charlotte. Wil je dat ik ze vanavond mee naar huis neem?’ Dix en haar man Jared, dokter Spetter zoals ze hem noemde, woonden in het appartement naast dat van Charlotte.

‘Nee... echt? Liggen ze nog op het bureau in de opslagkamer? Ik dacht dat ik ze mee naar huis had genomen.’

‘Zo ja, dan zijn ze teruggelopen.’

‘Ha, ha, wat ben je toch grappig, Dixie. Ja, neem ze maar mee naar huis. Ik kan er morgen na de kerk mee aan de slag. Ik moet kijken of mevrouw Rose een gastenlijst voor Tims kant heeft...’

‘Je hebt om drie uur een afspraak met Tawny.’

‘O ja, nou ja, nadat ik haar gesproken heb dan. Of ik kan er maandagavond aan werken. Volgens mij heb ik maandagavond niks.’

‘Charlotte, mag ik je wat vragen?’

‘Nee...’

‘Je gaat over twee maanden trouwen en...’

‘Ik heb het gewoon druk gehad, Dixie, meer niet.’ Charlotte wist waar haar vriendin heen wilde met haar ondervraging. Charlotte had zichzelf nu al weken dezelfde vragen gesteld, en de behoefte aan antwoorden had haar vandaag de berg op gestuurd. ‘Ik heb nog tijd.’

‘Maar niet veel meer.’

Ze wist het. Ze wist het. ‘We hadden een trouwdatum in de herfst moeten kiezen. Snelle verlovings, snelle bruiloft... het duizelt me allemaal een beetje.’

‘Tim is een geweldige vent, Charlotte.’

Dat wist ze. Dat *wist* ze. Maar was hij geweldig voor haar? ‘Hoor eens, ik moet ophangen. Ik moet over een paar minuten weg om mijn haar te laten doen. Ik bel je nog.’

‘Veel plezier vanavond, Charlotte. Laat je niet klein krijgen door Katherine. Zeg gewoon dat ze moet dimmen. Wees gewoon *jezelf* bij Tim. Bedenk waarom je in de eerste plaats verliefd op hem werd.’

‘Ik zal het proberen.’ Charlotte verbrak de verbinding. Dixies advies liet haar niet los. *Bedenk waarom je in de eerste plaats verliefd werd.*

Het was allemaal zo overrompelend en romantisch geweest. Ze wist niet goed of ze een echte, geldige reden kon vinden in die wervelwind. Terwijl Charlotte het pad door liep op weg naar de uitgang, merkte ze dat ze ongewild door een aangroeiende mensenmassa meegevoerd werd naar de zijkant.

Ze glimlachte naar de man naast haar en probeerde om hem heen te stappen. ‘Neem me niet kwalijk.’ Hij verroerde zich niet, maar bleef staan waar hij stond en keek doordringend naar het object dat geveild ging worden.

‘Neem me niet kwalijk, maar als u me er even langs laat, sta ik u niet meer in de weg. Biedt u op die...’ Charlotte keek over haar schouder. ‘Hutkoffer?’ *Die lelijke hutkoffer?*

‘Kom allemaal wat dichterbij, alstublieft.’ De veilingmeester sprong op de verhoging naast de hutkoffer. De vijftien tot twintig mensen drongen naar voren en namen Charlotte met zich mee. Ze deed een wankel stap naar achteren en verloor daarbij haar instapper. ‘Het bieden kan elk moment beginnen.’

Terwijl ze om zich heen zocht naar haar schoen, besloot Charlotte te wachten tot het afgelopen was. Hoelang kon die veiling duren? Tien minuten? Misschien was het weleens leuk om het hele proces van dichtbij mee te maken.

Twintig dollar. De hutkoffer zag er niet uit alsof hij meer waard was. Charlotte keek om zich heen om te zien wie er volgens haar bereid zou zijn om geld uit te geven voor een saaie, gehavende en beschadigde houten kist met versleten, uitgedroogde leren banden.

De veilingmeester was een man die niets had wat hem van anderen onderscheidde. Gemiddelde lengte, gemiddeld gewicht. Haar dat misschien ooit bruin was geweest maar nu een onbestemde kleur grijs had.

Hij had een fel paars overhemd aan, dat hij in een antracietgrijze broek had gestopt, die met leren bretels opgehouden werd. Hij wipte op en neer op de verhoging met zijn zeer schone en witte hardloopschoenen.

Charlotte grijnsde. Ze vond hem leuk, maar toen hij naar haar keek, bezorgde de doordringende blik in zijn blauwe ogen haar een ongemakkelijk gevoel. Ze deed een stap naar achteren, maar bleef aan alle kanten ingesloten.

‘Dit is kavel nummer nul,’ zei de veilingmeester, en zijn basstem drong als een warme parel in Charlottes binnenste.

Kavel nummer nul? Ze liet de pagina’s van haar catalogus door haar vingers gaan. Er was geen nummer nul. Ze checkte het aan de hand van de lijst met te veilen spullen achterin. Maar daar stond geen koffer, of kist, of bagage, of hutkoffer bij.

‘Dit voorwerp werd gered uit een huis, luttele minuten voordat

het afgebroken werd. De hutkoffer is gemaakt in 1912.' Hij boog zich naar de verzamelde groep toe. 'Hij werd gemaakt voor een bruid.'

Zijn blik bleef op Charlotte rusten en ze trok zich met een ruk terug, terwijl haar adem stokte. Waarom keek hij naar haar? Ze verstopte haar hand met de ring achter haar rug.

'Hij is honderd jaar oud. Een eeuw. Het materiaal en het leer zijn origineel en het hele stuk is in goede, maar dorstige conditie.'

'Wat is er met het slot gebeurd?' De man links van Charlotte wees met zijn opgerolde catalogus naar het verwrongen koperwerk dat het deksel op zijn plaats hield.

'Nou, dat is een verhaal op zich. Het is dichtgelast, zoals u ziet.' De veilingmeester boog zich nog verder naar zijn publiek toe. Opnieuw bleven zijn ronddwalende, felblauwe ogen op Charlotte rusten. Hij bewoog zijn borstelige, grijze wenkbrauwen op en neer. 'Door een meisje met een gebroken hart.'

De vrouwen in de groep slaakten opgetogen kreetjes en bogen zich voorover voor een beter zicht op de hutkoffer, terwijl Charlotte nog een stap naar achteren deed. Waarom richtte hij zijn aandacht op haar? Ze drukte haar hand tegen haar ribben, waar ze het steeds warmer kreeg.

'Maar voor de bereidwillige koper zit er een grote schat in.'

Hij liet zijn blik over de menigte gaan die steeds groter leek te worden, en knipoogde. Er klonk gelach op en de veilingmeester leek tevreden dat hij ieders aandacht had weten te trekken.

Oké, Charlotte snapte het. Er zat niet *echt* een grote schat in. Hij wilde hen alleen laten geloven dat het zo zou kunnen zijn. Hij was een echte verkoper. Puik werk.

'Laten we met vijf beginnen,' zei hij.

Een aantal mensen ging weg, waardoor de druk die Charlotte voelde om te blijven, wegviel. De koele lucht om haar benen voelde goed.

'Wie biedt vijf?' zei hij nog een keer.

Charlotte bekeek de gezichten van degenen die bleven. Kom op, laat er iemand vijf dollar bieden. Nu de koffer een prijs had en nu

er om gelachen was, had ze er sympathie voor gekregen. Nu ze een deel van zijn verhaal gehoord had, vond ze hem lang zo lelijk niet meer.

Iedereen, *alles* had liefde nodig.

Er gingen nog een paar seconden voorbij. Laat er alsjeblieft iemand bieden. 'Ik bied vijf.' Charlotte stak haar opgerolde catalogus in de lucht. Ze zou de kist aan het kinderwerk van de kerk kunnen geven. Ze waren altijd op zoek naar dingen om speelgoed in op te bergen of om benodigdheden voor zendingsreizen in te verpakken.

'Ik heb vijfhonderd.' De veilingmeester stak zijn hand op en wiebelde met zijn vingers. 'Wie biedt vijf-vijftig?'

'Vijfhonderd?' riep ze geschrokken. 'Nee, nee, ik bood vijf dollar.'

'Maar de prijs was vijfhonderd.' De veilingmeester knikte haar toe. 'Bereken altijd eerst de kosten, dametje. Nu weet je de prijs. Wie biedt vijf-vijftig?'

Laat er alsjeblieft iemand vijfhonderdvijftig bieden. Hoe kon ze zo stom zijn geweest? Dat hele onschuldige oude mannetjesgedoe had haar erin laten lopen.

De man naast Charlotte stak zijn catalogus omhoog. 'Ik bied vijf-vijftig.'

Charlotte liet haar adem ontsnappen en drukte een hand tegen haar borst. Dank u wel, aardige meneer. Ze bladerde nogmaals door de catalogus, op zoek naar een omschrijving, wat informatie of wat dan ook over de hutkoffer. Maar hij stond er gewoon niet in.

'Vijf-vijftig, wie biedt zes? Zeshonderd dollar.' De ogen van de veilingmeester waren geanimeerd, sprekend, en zijn wangen glommen rood, ook al was de berglucht onder de tent koel voor april.

De vrouw naast Charlotte stak haar hand op. 'Zes.'

Er liepen nog drie bidders weg. Charlotte bekeek de koffer met half dichtgeknepen ogen en bedacht dat ze dit moment ook kon gebruiken om weg te gaan. Ze had genoeg meegemaakt van het biedproces.

En trouwens, ze wilde nog even lunchen voordat ze naar de kapper moest. Tegen de tijd dat ze daar klaar was, zou ze net genoeg

tijd hebben om naar huis te gaan en zich om te kleden voordat Tim haar om zes uur zou komen halen.

‘Zes, wie biedt zes-vijftig?’ De stem van de veilingmeester wipte bij iedere lettergreep op en neer.

‘Zes-vijftig.’ De man links van haar. ‘Ik kan er onderdelen van gebruiken voor de hutkoffer die ik aan het opknappen ben.’

‘Zevenhonderd,’ zei Charlotte voor ze er erg in had. Ze schraapte haar keel en keek de veilingmeester aan. Er onderdelen van gebruiken? Nooit. Iets in haar binnenste kwam in opstand bij de gedachte aan het kapotmaken van de koffer. ‘Deze koffer verdient zelf liefdevolle zorg.’

‘Dat verdient hij zeker, jongedame. Ik heb hem zelf gered. En wat ik red wordt nooit vernietigd.’ De felblauwe ogen van de veilingmeester straalden bij ieder woord en bezorgden Charlotte een hete rilling. ‘Wie biedt zeven-vijftig?’

De vrouw naast haar stak haar hand op.

‘Acht.’ Charlotte wachtte niet eens tot hij het bod verhoogde. ‘Honderd. Achthonderd.’

Snel! Maak dat je wegkomt! Charlotte probeerde zich om te draaien, maar haar benen weigerden te bewegen en haar voeten bleven geplant op het gazon van Ludlow. Een vlaag aprilwind verkoelde het laagje zweet op haar voorhoofd.

Ze wilde deze hutkoffer niet. Ze had deze hutkoffer niet nodig. Haar zolderappartement was modern ingericht, klein en tot nu toe rommelvrij. Zoals ze graag wilde.

Malone & Co was een exclusieve, chique, moderne boetiek. Waar moest ze een gehavende oude hutkoffer neerzetten? Bovendien had ze het geld dat ze onverwacht gekregen had allemaal besteed aan de opknapbeurt. Iedere cent ervan. En op haar eigen bankrekening stond net genoeg om de kosten van een kleine bruiloft te dekken. Achthonderd dollar voor een hutkoffer zat niet in het budget. Als ze zo veel geld over de balk zou willen smijten, zou ze wel een paar Christian Louboutin-schoenen kopen.

‘Hij roept je, hè?’ De man in het paars boog zich met hoog opgetrokken wenkbrauwen naar Charlotte toe.

‘Helaas wel, ja.’ Tim zou woest worden als ze dat ding mee naar huis nam.

Charlotte keek naar de hutkoffer. Wie was de man of vrouw van wie de hutkoffer ooit geweest was? Hoe zat het met de bruid uit 1912 over wie de veilingmeester het had gehad – zou zij niet een thuis willen voor dit gehavende, oude ding?

‘Acht-vijftig.’ De man naast de man aan Charlottes linkerhand deed een bod.

‘Duizend dollar.’ Charlotte sloeg haar hand voor haar mond. Maar het was te laat. Ze had het bod gedaan.

O, dit zou ze moeten uitleggen aan Tim.

‘Verkocht.’ De veilingmeester sloeg zijn handpalmen tegen elkaar en haalde een strookje papier uit zijn zak. ‘Deze hutkoffer is van jou.’

Charlotte las het voorgedrukte strookje papier. *Bevrijd: \$1,000.* Ze draaide zich vliegensvlug om. ‘Wacht, meneer, neem me niet kwalijk, maar hoe wist u...’

Maar hij was weg. Samen met de menigte en het gedruis van stemmen. Charlotte stond daar helemaal alleen, op de gehavende hutkoffer en de glinsterende werveling in de lucht na.